

INFO

Biblická a katechetická hodina se koná v úterý po večerní mši svaté od 17.45.

Biblická hodina:

úterý 8. listopadu
úterý 22. listopadu

Katechetická hodina:

úterý 15. listopadu
úterý 29. listopadu

Pravidelný pořad bohoslužeb

v Mělníku a okolí

Neděle:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
(Na Vyhlídce)

11.00 - kostel Narození Panny Marie v Zábouří

18.00 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Úterý:

17.00 - kostel kapucínů (nám. Míru)

Středa:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Čtvrtek:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Pátek:

16.30 - kostel kapucínů (nám. Míru)
- adorace nejsvětější svátosti

17.00 - mše sv.

Sobota:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké
(mše s nedělní platností)

První sobota v měsíci

18.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce (mše sv. s mariánskou pobožností)

Informujeme všechny, že od 1. července došlo ke změně telefonního čísla farnosti.

Nové číslo,

na které můžete volat, je toto:

731 518 750

Je to mobilní číslo v síti T-Mobile.

Mělník

Pšovka

Zábouří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Farníci ze Zábouří zvou na adventní koncert

V prázdninovém čísle zpravodaje Sv. Ludmila uveřejnili farníci ze Zábouří prosbu o modlitbu a finanční podporu plánované rekonstrukce tamního kostela Narození P. Marie. Význam kostela, který je státem chráněnou památkou, chtějí na začátku nového církevního roku připomenout kulturním pořadem. **O druhé neděli adventní, 4. prosince 2011, od 15.00 hodin se v kostele uskuteční hudební koncert.** Během programu vystoupí děti ze ZŠ Kly a několik varhanních skladeb provede Ondřej Potočiar. Žáci zdejší základní školy nebudou při takové příležitosti v kostele poprvé. Již v polovině letošního září pro ně škola ve spolupráci s farností a mělnickým muzeem připravila komentovanou prohlídku „jejich“ kostela. Během výkladu byly děti stručně seznámeny s historií chrámu, jeho jednotlivými částmi atd. Pan Potočiar žákům v průběhu setkání zahrál krátké varhanní skladby „Modlitba“, „Pastorela“ a na závěr slavnostní kus od J. S. Bacha. A čím zábořský varhaník překvapí tentokrát? Jak se na koncert asi připraví zdejší školáci? **Všechny farníky z Mělníka a okolních obcí srdečně zveme!**

Dobrovolné vstupné bude použito na opravu kostela.
P. S.: Děkujeme za vaše modlitby a prosíme vás o vytrvalost.

(jn)

Nešpory v předvečer Adventu za ochranu počatých dětí

Duchovní správci farnosti zvou všechny věřící ke společné adoraci Nejsvětější svátosti a modlitbě Korunky k Božím milosrdenství s úmyslem za ochranu počatých dětí. **Společná modlitba se uskuteční v sobotu před první nedělí adventní, 26. listopadu, od 17 hodin v kapucínském kostele v Mělníce.** Iniciativa k těmto modlitbám, které se večer před začátkem Adventu budou konat v celé Církvi, vzešla od papeže Benedikta XVI. Děti zabitých při umělých potratech jsou hlubokou ranou v naší společnosti. V ČR je takto denně usmrceno kolem 70 dětí. Bl. Terezie z Kalkaty, proslulá Matka Tereza, k tomu říká: „... když dopustíme, že matka může zabít dokonce své vlastní dítě, jak můžeme po jiných lidech chtít, aby se nezabíjeli navzájem.“ V sobotu 26. listopadu budeme společně prosit za odvahu otců a matek přijmout dítě, které počali, za obrácení lékařů, kteří potraty provádějí, a za moudrost pro naše politiky, aby změnou legislativy přispěli k dobré budoucnosti celé země.

(jn)

Jak získat odpustky pro duše v očistci

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den můžete při návštěvě kteréhokoliv kostela získat plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce a vyloučení veškeré náklonnosti k jakémukoliv hříchu, a to i všednímu) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu můžete získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné jen duším v očistci, jestliže po splnění obvyklých podmínek navštívíte hřbitov a pomodlíte se tam třeba jen v duchu za zemřelé. V ostatních dnech lze při návštěvě hřbitova získat takovýmto způsobem odpustky částečné.

Svatost smíření není nutné přijímat každý den. Stačí ji vykonat před začátkem týdne modliteb za zemřelé, v jeho průběhu, nebo až v dalších dnech po jeho skončení. Svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce jsou nutné každý den, kdy chcete plnomocný odpustek získat.

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Zábouří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

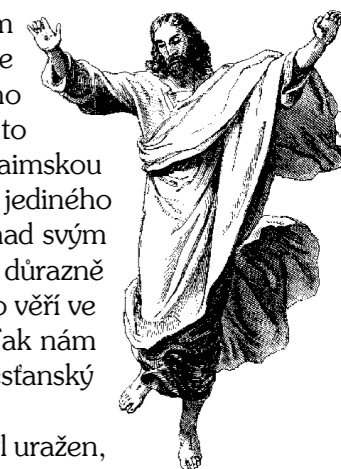
Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

FARNÍ ZPRAVODAJ
LISTOPAD 2011

Správná odpověď - naděje na vzkříšení

Správnou odpovědí na problém umírání je hlásání Kristova vítězství, naděje na vzkříšení, smrti jako velikonočního tajemství. Ale máme je hlásat tak, jak to dělal Ježíš. On začal tím, že plakal s naimskou vdovou, která doprovázela do hrobu svého jediného syna, a s Martou a Marií, které truchlily nad svým bratrem. Ježíš pláče s Martou a současně důrazně prohlašuje: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i když umřel, bude žít.“ (J 11,25) Tak nám dává představu o tom, jak by měl být křesťanský pohřeb plný víry a zároveň lidskosti.

Myslím, že žádný nevěrec by nebyl uražen, kdyby slyšel mluvit o Ježíši Kristu nebo o věčném životě na pohřbu drahé osoby, je-li to doprovázeno opravdovou účastí na jeho bolesti, úctou a především ryzí vírou. Víra, je-li pravá a prožitá, nikdy nikoho nezranila. Naopak, nevěřící je v těchto případech často přiveden k tomu, že si u sebe řekne: „Jak by bylo krásné, kdyby se věci opravdu měly takhle!“ To už je krok k obrácení.

Problémem tedy není „přílišná víra“ církve, ale něco docela jiného. My křesťané určitě nehřešíme přehnaným nadšením při vyhlídce na věčný život, ale spíš jeho nedostatkem. Člověk, který se prohlašoval za nevěřícího, svěřil se jednou svému příteli knězi: „Já nechodím do kostela. Ale někdy se mi stává, že při úmrtí některého známého musím jít na hřbitov. Tam slyším kněze nebo duchovní správce. Říkají: ‚Tento muž, tato žena vstanou!‘ Rozhlédnu se kolem po lidech. Nikdo nevypadá, že by se zaradoval. Ani se nepohnou. A vím, že to jsou věřící. Já, který v tu pošetilost nevěřím, si přitom říkám, že kdybych tomu věřil, byl by to pro mne ohromný šok. Ale chápete? Znamenalo by to, že bych musel křičet, skákat, rozejít se se vším, co jsem předtím dělal. Kdybych tomu uvěřil, volal bych: Hurá! sláva!, které by zaznívalo až do končin země. A zatím jim to všechno neříká nic a každý zůstává nezúčastněně na svém místě.“

Raniero Cantalamessa: *Sestra smrt*

Kterak jsem k dušičkám v očistci opět cestu našel

Budík, který mi přes dvacet let prokazoval věrné služby, se bez varování zastavil dvě hodiny před tím, než mě měl vzbudit, abych stihl jednu z nejdůležitějších akcí svého života. Bylo léto roku 1982 a já jsem měl zaujmout pozici v manchesterském Heaton Parku a odtud pro BBC komentovat mši Svatého otce.

Když jsem se s dvacetiminutovým zpožděním dostavil na místo, producent už byl málem bez sebe. Vysvětlil jsem mu příčinu svého zdržení a on se na mě nevěřičně podíval. „To snad není pravda,“ zamumlal si jakoby pro sebe. „Vy jste katolík, já pohan. A přitom vy jste přišel pozdě, protože jste věřil budíku, a já včas, protože jsem spoléhal na dušičky v očistci.“

NEPOŽÁDÁŠ

Dvě poslední přikázání desatera („Nepožádáš manželky bližního svého“, „Nepožádáš statku bližního svého“) se netýkají špatných skutků, hříchů, o nichž je řeč v šestém a sedmém přikázání, nýbrž postojů srdce, z nichž špatné skutky vycházejí: „Neboť ze srdce vystupují špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, krádeže, krivá svědectví, rouhání” (Mt 15,19). Obě závěrečná přikázání se tak zvláštním způsobem setkávají s prvním přikázáním, milovat Boha z celého srdce, ze všech sil. Bohu zcela oddané srdce přece nese dobré plody, jeho žádostivost je zcela v souladu s Boží vůlí.

Deváté a desáté přikázání jsou také mimořádně blízké Ježíšovu horskému kázání. Vždyť Ježíš přece poukázal na nejniternější postoje srdce, které se dávno před vnějším projevem zlého činu mohly stát hříchem v nitru člověka: „Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci” (Mt5,28).

Schopnost žádostivosti je sama o sobě dobrá. Patří s duchovními schopnostmi (rozumem a vůlí) k základní výbavě člověka. Podle klasického učení o člověku existují v lidském usilování nebo vášních dva základní směry: žádostivá a odmítavá síla, síla usilování a síla odolávání. Obě jsou potřebné pro dobrý, mravně řádný život. Tyto lidské „prasíly” jsou však od vpádu hříchu (dědičného hříchu) neuspořádané, vzdorují duchovním silám a lze je pouze s velkým úsilím a zápasem usměrnit tak, aby sloužily cíli lidského života a aby se nestaly neuspořádanými nebo dokonce ničivými silami. Svatý Pavel tento boj často připomíná, když hovoří o vzpouře „těla” proti „duchu” (Kat. 2515). „Žijte duchovně a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu, a duch zase proti tělu. Mezi nimi je vzájemný odpor, takže neděláte, co byste chtěli” (Gal 5,16-17). Schopnost touhy se mění v nezkontnou žádostivost, „starý člověk”, zraněný hříchem a jeho následky, se brání novému životu, který v nás chce nechat vzklíčit Duch svatý.

Tento duchovní zápas prožíváme denně (Kat. 2516). Touha srdce samozřejmě směřuje k „plodům ducha”, jimiž jsou „láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání” (Gal 5,23). Tyto dobré plody očištěného srdce (Kat. 2517) hovoří samy za sebe. Sotva existuje člověk, který by po nich v nitru netoužil, i když v souboji těla a ducha získávají často převahu skutky těla. Deváté přikázání je pozváním, abychom hledali radost „čistého srdce” (Mt 5,8) a bojovali o ni.

Zpracováno podle knihy

„Rozhodni se pro život“ od kard. Christopha Schönborna a Katechismu Katolické Církve.

V těchto dnech také slyšíme častěji slovo „odpustky”.

Nejen v minulosti, ale i dnes se při vyslovení tohoto slova vybaví mnoha lidem středověk a prodávání tzv. „odpustků”. Bylo to určitě zneužití pravomoci odpouštět hříchy. Lidé si mohli „koupit” odpuštění „dopředu”. Těžko můžeme z dnešního pohledu plně pochopit důvod tohoto konání, kterým může být lidská slabost nebo i polopravda. Nám však jde o to, abychom pochopili jejich skutečný smysl a význam dnes a podle toho se chovali.

Nejprve si vůbec řekněme, jak chápe slovo „odpustek” církve dnes. Odpustek znamená, že se před Bohem odpouštějí časné tresty za hříchy, jejichž vina byla zahlazena. Je to odpuštění, které náležitě připravený věřící získává za určitých podmínek. /KKC 1471/

Abychom pochopili tuto nauku a tuto církevní praxi, je třeba si uvědomit, že hřích má dvojí následek. Těžký hřích nás zbavuje společenství s Bohem, a tím nás činí neschopnými dosáhnout věčného života, být zbaven věčného života se nazývá „věčný trest” za hřích. Na druhé straně každý hřích, i ten všední, vyvolává zhoubné lpění na tvorech, které musí být odčiněno, buď zde na zemi, nebo po smrti, ve stavu, jenž se nazývá očistec. Toto očišťování zbavuje toho, co se nazývá „časný trest” za hřích. Tyto dva tresty nelze pojímat jako nějaký druh pomsty, kterou Bůh postihuje hříšníka zvenčí, nýbrž jako důsledky vyplývající ze samé podstaty hříchu. Obrácení, jež pochází z vroucí lásky, můžeme dosáhnout naprostého očištění hříšníka, takže už nezůstává žádný trest. /KKC 1472/

Protože žádné narušení vztahů v rodině nezůstává bez vlivu na ostatní členy, snažili se křesťané vždy odčiňovat nejen vlastní, ale i cizí hříchy. Protože skutky lásky a milosrdenství poskytují nejpůsobivější svědectví křesťanského života, apoštolská formace by měla také vést k prokazování těchto skutků, takže věřící by se mohli od dětství učit mít soucit se svými bratry a být velkorysí při pomoci potřebným.

Zkusme to více pochopit na příkladu: Člověk někomu ve vzteku rozbije okno. Je to špatná věc. Poškozeného požádá o odpuštění. Je mu odpuštěna vina, ale… okno zůstává stále rozbité. I když je bez hříchu v této konkrétní věci, má ještě určitý dluh vůči tomu, koho svým skutkem poškodil. A právě tyto „dluhy” jsou předmětem odpustků.

My tedy máme na základě církevního rozhodnutí MOC pomoci těm, kteří jsou bez MOCI se vlastním přičiněním dostat z očiště do Boží přítomnosti, do nebe.

Nemůžeme napravovat konkrétní věci po lidech, kteří žili v minulosti. Právě skrze splnění podmínek k získání odpustků, které nám církev nabízí, umožňujeme těm, kteří to potřebují, aby se jim „zkrátila nebo zanikla” doba čekání na nekonečné prožívání Boží přítomnosti.

Odpustek je částečný nebo plnomocný podle toho, zda částečně nebo úplně osvobozuje od časného trestu za hříchy. Odpustky je schopen získat křesťan, který není vyloučen z církve, je ve stavu milosti posvěcující / bez těžkého hříchu/, zároveň se vyžaduje alespoň všeobecný úmysl získat odpustky a vykonání úkonů v určené době a předepsaným způsobem. Plnomocné odpustky může získat každý pouze jednou denně.

DEVÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ: NEPOŽÁDÁŠ MANŽELKY BLIŽNÍHO SVÉHO

Co deváté přikázání požaduje?

Deváté přikázání požaduje přemáhat tělesnou žádostivost v myšlenkách i touhách. Boj proti takové žádostivosti se vede očišťováním srdce a cvičením v ctnosti mírnosti.

Co deváté přikázání zakazuje?

Deváté přikázání zakazuje pěstovat v sobě myšlenky a touhy, jež se týkají skutků zakázaných šestým přikázáním.

Jak se dosáhne čistoty srdce?

Pokřtěný dosáhne čistoty srdce s Boží milostí bojem proti nezřízeným náklonnostem skrze ctnost a dar čistoty, čistý úmysl, čistý vnější i vnitřní pohled, ukázněnost citů a představitosti a skrze modlitbu.

Jaké jsou požadavky čistoty?

Čistota vyžaduje stud, který chrání intimitu osoby, vyjadřuje křehkost čistoty a usměřňuje pohledy a gesta v souladu s důstojností osob. Osvobozuje člověka od rozšířeného erotismu a chrání před nebezpečím nezdravé zvědavosti. Čistota vyžaduje také očištění společenského prostředí skrze stálý boj proti uvolněnosti mravů, založené na mylném pojetí lidské svobody.

Zpracováno podle Katechismu Katolické Církve.

Vysvětlil mi, že jeho žena, zbožná katolička, ho vždycky budila na minutu přesně díky duším v očistci, v jejichž přímluvnou moc neochvějně věřila. Kdysi jsem míval podobnou víru, ale po 2. vatikánském koncilu mi začalo připadat, že bych to s některými zbožnými návyky svého mládí neměl přehánět a že by, v zájmu ekumenického dialogu, nebylo vhodné příliš zdůrazňovat tradiční učení o očistci. Kdysi jsem na Dušičky trávil celé hodiny v kostelích a modlil se za ubožáky, kteří se sami za sebe modlit nemohou.

V Římě bývalo slavné muzeum rozličných očiřcových muk, jež duše musejí snášet, než smějí vstoupit do nebeské blaženosti. Nacházely se tam všechny druhy mučení obvyklé ve středověké Evropě; poutníkům do věčného města měly být podnětem ke koupi odpustků, jež jim ulehčí cestu očistcem, případně jim pomohou úplně se mu vyhnout. Zároveň tak přispějí na architektonickou nádheru města, které přišli navštívit. Není divu, že lidé protestovali, když finanční úspěch římských „komnat hrůzy” podnítil různé prospěcháře, nezatažované výčitkami svědomí, k hledání peněžních zisků výměnou za duchovní výhody; takové praktiky se začaly vyskytovat po celé katolické církvi. Kdyby poctiví lidé neprotestovali, kdyby vůbec nebylo protestantů, raději si nedomýšlím, co by se bylo stalo. Možná by nebyla žádná protireformace, nebo by přišla příliš pozdě.

Snad protestantům dlužíme vděk; těžko jim můžeme dávat vinu za to, že na katolickou nauku o očistci stále hledí skepticky. Osobně jsem problémy s vírou v očistec nikdy neměl. I když mě citové zaujetí pro zbožnost mého dětství v důsledku 2. vatikánského koncilu opustilo, na mém myšlenkovém přesvědčení to nic nezměnilo. Přinejmenším chápu lidi, které víra v milujícího Boha staví před otázku, zda může existovat peklo, ale ne zda může existovat očistec.

Každý, kdo zakusil, co to je být milován, ví, jak se pak cítí tohoto daru nehoden. Je si vědom svých chyb a selhání, stojících lásce v cestě. Milenci, putující společně dál, ať se děje cokoli, jsou svou vzájemnou láskou postupně očišťováni, až nic nebrání nejúplnějšímu svazku, po němž na zemi touží. Avšak nejplnější svazek, jehož toužíme dosáhnout v nebi, se může uskutečnit pouze za pomoci nejdokonalejší lásky vůbec, která se nás dotýká skrze lásku lidskou a postupně očišťuje ty, kdo ji přijímají.

Ti, kteří se plně očistili už zde, nebudou na druhé straně muset čekat na ono spojení, které je největším přáním všech. Ti, jejichž očišťování ještě není úplné, se tradičně nazývají „dušičky” a místo či stav, kde je láska přivádí k plnosti, se nazývá očistec.

Každý, kdo zakusil lásku, ví, jak je spásná a jak vynáší na světlo všechno nesnesitelné, aby to očistila. Součástí spásné lásky je proto vždy mnoho utrpení, ať už se musí snášet kdekoli; to ze zkušenosti ví každý manželský pár. Pokud je toto utrpení svobodně přijímáno, nejenže se podobá výkupnému utrpení Kristovu, ale věřícího s ním sjednocuje v nebývale dokonalé modlitbě. Z tohoto důvodu jsou po celou dobu křesťanské tradice modlitby duší v očistci považovány za tak účinné. Právě skutečnost, že tyto duše neustále přijímají to, před čím my pravidelně ucukáváme, činí jejich modlitbu za nás mocnější než jiné modlitby.

Budík, který mi producent nabídl, jsem si nevzal. Jestliže ho nepotřebuje pohan, já také ne. Pomyslel jsem si, že je čas vrátit se k víře v ty, kteří pro něj byli inspirací - což bych vůbec nečekal. Od té doby se k nim často obracím a udělaly pro mne už mnohem víc, než že by mě jen ráno budily - ačkoli jsem od té doby ani jednou nezaspal!

D. Torkington

„Vysvětlení” k odpustkům

Přiblížil se podzim a s ním také čas, kdy pamatujeme v církvi více na naše zemřelé. Navštěvujeme hroby, které zdobíme květinami, zapalujeme svíčky a také se za naše zemřelé modlíme.Ty dvě první věci jsou dobré, správné, ale ta třetí je nejdůležitější pro spásu našich zemřelých.